

Lee Child

NINCS MIT VESZÍTENED

Lee Child

NINCS MIT VESZÍTENED

Második, javított kiadás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Nothing To Lose

Copyright © Lee Child 2008

Hungarian translation © Mártha Bence

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
MÁRTHA BENCE

Szerkesztette
TÓTH JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 120 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ
Készült 24 nyomdai ív terjedelemben

3. fejezet

A város szélét egy üres telek jelezte, ahová úgy húsz évvel korábban egy olyan épületet tervezhettek, amely aztán sohasem készült el. Aztán egy rég bezárt, leredőnyözött, valószínűleg örökre elhagyott motel következett. Az út túloldalán, ötven méterre nyugatra, egy benzinkút terpeszkedett. Két állás, mindkettő régi. Nem azok az egyenes, vidéki műemlékfajták, amiket Reacher Edward Hopper festményein látott, de egy pár generációt biztosan kiszolgáltak már. Hátul egy kis bódé állt, amelynek koszos ablakaiba piramis alakban elrendezett olajoskanná-

kat helyeztek. Reacher átvágott a benzinkúton, és bedugta a fejét az ajtón. Sötét volt odabent, a levegő karbolsavtól és forró, karbolsavval kezelt fától bűzlött. A pult mögött egy fickó ült viseltes, koszos, kék overallban. Harminc körül lehetett, és igen vézna volt.

– Van kávéja? – kérdezte Reacher.

– Ez egy benzinkút – válaszolta a fickó.

– A benzinkutak szoktak kávét árulni – mondta Reacher. – Meg vizet és üdítőt is.

– De nem ez – mondta a fickó. – Itt csak benzin van.

– És olaj.

– Ha az kell.

– Van kávézó a városban?

– Van egy étterem.

– Csak egy?

– Többre nincs szükség.

Reacher visszalépett a napfényre, és továbbgyalogolt. Úgy száz méterre járda indult a város központja felé. Egy póznára erősített jelzés tanúsága szerint az utat onnantól Main Streetnek hívták. A táblától tíz méterre állt az első háztömb. Egy szigorú, szürke téglából készült, háromszintes kockaépület emelkedett az út bal oldalán, déli irányban. Valaha méteráru-kereskedés lehetett. Most is valamilyen kiskereskedelmi egység működött benne. Reacher három vásárlót, végekbe feltekert szövetet és műanyag háztartási eszközöket látott a poros földszinti ablakokon keresztül. Mellette egy ugyanolyan, háromszintes kocka tégláépület állt, azután még egy, majd egy negyedik. Úgy tűnt, a város központja tizenkét négyszög alakú tömbből áll, amelyek jobbára a Main Street déli oldalán helyezkedtek el. Reacher nem volt éppen egy építészeti szakértő, és azt is tudta, hogy jó meszszi-re van a Mississippitől, mégis olyan érzése volt, mintha egy régi connecticuti gyárvárosban vagy Cincinnati folyóparti negyedében járna. Egyszerű, komor, dísztelen és divatjamúlt volt. Látott olyan amerikai kisvárosokról szóló filmeket, amelyekben a díszleteket furfangosan úgy alakították, hogy egy kicsit tökéletesebbnek és élőbbnek tűnjenek, mint a valóságban. Itt ennek pont az ellenkezője történt. Úgy tűnt, mintha egy tervező egy egész kulisszatologató stábbal dolgozott volna keményen, hogy a város még slamposabb és barátságosabb legyen, mint amilyen egyébként volt. A forgalom az ut-

cákon gyéren csordogált. Személyautók és furgonok jártak lassan és lustán. Egyik sem volt háromévesnél újabb. Csak néhány járókelő sétált a járdán.

Reacher találomra letért balra, és keresni kezdte az éttermet. Végignézett vagy tucatnyi házat, elhaladt egy vegyeskereskedés, egy borbélyüzlet, egy bár, egy panzió és egy régi, kopott szálloda előtt, mire megtalálta az étkezdét, amely egy szürke téglakockaház egész alsó szintjét elfoglalta. A helyiség magas volt, és a falak nagy részét padlótól mennyezetig érő üvegtáblák alkották. A hely korábban lehetett akár egy autósalon bemutatóterme is. A padlót padlólapokkal burkolták, az asztalok és a székek egyszerű, barna fából készültek. A levegőben párolt zöltség szaga terjengett. Az ajtón belül egy kis fogadóasztal állt, előtte súlyos talpapatu, rövid rézrúdon a *Kérjük, várjon, amíg a helyére kísérik* táblácskával. Ilyen táblát országszerte mindenütt látni. Ugyanaz a felirat, ugyanaz a szín, ugyanaz a forma. Reacher úgy gondolta, van valahol egy a vendéglátóipart ellátó cég, amely milliószám gyártja ezeket. Ilyeneket látott a maine-i Calais-ben, és várhatólag ilyeneket fog látni a kaliforniai San Diegóban is. Megállt a pult mellett, és várt.

És várt.

Tizenegy vendég evett éppen. Három pár, egy háromfős társaság és két magányos alak. Egy pincér. Ajtónálló személyzet sehol. A fogadóasztalnál sem állt senki. Nem szokatlan arány. Reacher már vagy ezer hasonló helyen evett, tudat alatt ismerte a dörgést. A magányos pincéernő mindjárt rápillant, majd bólint, mintha azt mondaná: *Egy pillanat türelmet, máris ott vagyok*. Aztán felvesz egy rendelést, kivisz egy tányért, elrohan, közben talán félrefúj egy kósza hajtincset az arcából, ezzel a gesztussal egyszerre mentegetőzve és igyekezve némi szimpátiát kelteni. Hoz egy étlapot a kupac tetejéről, egy asztalhoz kíséri, sürgő-forog, aztán a pontos sorrendet betartva visszatér hozzá.

A pincéernő azonban ezúttal egyiket sem tette.

Rápillantott. Nem bólintott. Egy hosszú pillanatig csak nézte, aztán elfordította a tekintetét. Folytatta, amit éppen csinált. Bár addigra már nem maradt túl sok tennivalója. Mind a tizenegy vendég igényeit kielégítette. Csak mímelte a munkát. Megállt az asztaloknál, és megkérdezte, minden rendben van-e, újratöltötte a kávécsészéket, amelyekből láthatóan alig fogyott a fekete nedű. Reacher megfordult,

hogyan megnézze, nem hagyta-e figyelmen kívül a nyitvatartási időt, nem zárnak-e éppen. De nem. Ellenőrizte a tükörképét, hogy nem kelt-e botrányt az öltözékével. De azzal sem volt gond. Sötétszürke nadrágot és hozzáillő sötétszürke inget viselt, mindkettőt két nappal azelőtt vette egy munkaruha-outletben, Kansasben. A munkaruha-boltokat újabban fedezte fel. Egyszerű, erős, jól szabott ruhák, elfogadható áron. Tökéletes. A haja rövid volt, és rendezett. Az előző reggel borotválkozott. A slicce is fel volt húzva.

Visszafordult és várt.

A vendégek megfordultak, hogy megnézzék maguknak, egyik a másik után. Nyíltan méregették, aztán elfordították a fejüket. A pincérnő még egyszer, lassan körbejárta a termet, miközben mindenhová nézett, csak rá nem. Reacher mozdulatlanul állt, próbálta megérteni, mi történik. Gondolatban átfuttatta a helyzetet, de aztán elvesztette a türelmét, a jelzést megkerülve a terembe lépett, és leült egy négy-személyes asztalhoz. Maga alá húzta a székét, és kényelembe helyezte magát. A pincérnő végignézte mindezt, aztán a konyha felé indult.

Nem jött ki többé.

Reacher csak ült és várt. A teremben csend honolt. Senki sem beszélgetett. Más zaj nem hallatszott, mint az evőeszközök fémes csörömpölése a tányérokon, az emberek csámcsogása, a kerámiacsészék koccanása, ahogyan megpróbálták őket óvatosan a csészealjra helyezni, és a faszékek nyikorgása, ahogyan fészkelődtek rajtuk. Ezek az apró hangocskák visszhangoztak és töltötték be a hatalmas, csempézett helyiséget, míg már-már nyomasztóan hangosnak tündek.

Közel tíz percig semmi sem történt.

Akkor egy régi, ötüléses pickup állt meg csikorogva a járdaszegély mellett. Egy másodpercnyi szünet után négy férfi szállt ki az autóból. Bevárták egymást a járdán. Szoros alakzatot vettek fel, vártak egy pillanatot, aztán beléptek az étterembe. Megint megálltak, a tekintetüket körbejártatták a termen, amíg meg nem találták a célpontjukat. Egyenesen Reacher asztala felé tartottak. Hárman leültek az üres székekre, a negyedik megállt az asztalfőn, elállva az utat Reacher és a kijárat között.

4. fejezet

Mind a négy fickó természetes volt, a legalacsonyabb is közel száznyolcvan centi magas, a legkönnyebb pedig úgy kilencven kiló lehetett. Mindegyiknek bütykös ökle, vastag csuklója és izmos alkarja volt. Kettejüknek valamikor még az orra is betört, és mindegyikük elveszítette néhány fogát. Egészségtelenül sápadtnak néztek ki. Mind mocskosak voltak a bőrük ráncai közé lemoshatatlanul beivódott, sötét, amely fémként csillogott és fénylett. Vászonzól készült munkásingük ujját könyékig feltúrték. Mindannyian harminc és negyven között járhattak. És mind vészjóslóan néztek ki.

– Nincs szükségem társaságra – szólalt meg Reacher. – Egyedül szeretek enni.

A fickó, aki az asztalfőn állt, és vagy három centivel magasabb meg öt kilóval nehezebb volt a többieknél, azt mondta:

- Nem fog enni.
- Nem fogok? – hitetlenkedett Reacher.
- Legalábbis nem itt.
- Úgy hallottam, ez az egyetlen hely a városban.
- Ez is.
- Akkor?
- Mennie kell.
- Menni?
- Ki innen.
- Ki honnan?
- Ki ebből az étteremből.
- Miért mennék?
- Nem szeretjük az idegeneket.

– Én sem – mondta Reacher –, de valamit ennem kell, különben legyengülök, és olyan vézna leszek, mint maguk négyen.

– Maga vicces.

– Csak nevén nevezem a dolgokat – válaszolt Reacher, és mindkét alkarját az asztalra fektette. Tizenöt kilóval nehezebb és nyolc centivel magasabb volt, mint a legnagyobb fickó, a többieknél pedig még sokkal nagyobb. És fogadni mert volna, hogy valamivel több tapasztalata és kevesebb gátlása volt, mint bármelyiküknek. Vagy

mindnek együttvéve. De végső soron, ha úgy alakulna, mégiscsak az ő száztizenhárom kilója áll szemben négyük négyszáztíz kilójával. Nem túl jó kilátások. De Reacher gyűlölt visszakozni.

– Nem akarjuk, hogy itt legyen – szólalt meg az álló fickó.

– Összekever valakivel, aki nem szarja le, hogy mit akarnak – mondta Reacher.

– Itt nem fogják kiszolgálni.

– Nem?

– Esélye sincs rá.

– Rendelhetne magának valamit.

– És akkor mi lenne?

– Akkor megehetném az ebédjét.

– Maga nagyon vicces – mondta a férfi. – Most pedig indulás.

– Miért?

– Csak menjen el!

– Van maguknak nevük?

– Ahhoz magának semmi köze. Most távozzon.

– Ha azt akarják, hogy elmenjek, akkor a tulajdonosnak kell elküldenie. Nem maguknak.

– Ezt elintézhethjük.

Az álló fickó bólintott az egyik ülőnek, aki hátratólta székét a padlón, felállt, és a konyha felé indult. Egy hosszú perccel később megjelent egy férfival, akin pecsétetes kötény volt. A kötényes a kezét törölgette egy konyharuhával, és nem tűnt különösebben nyugtalan-nak vagy izgatottnak. Odament Reacher asztalához, és így szólt:

– Azt akarom, hogy elmenjen az éttermemből.

– Miért? – kérdezte Reacher.

– Nekem nem kell magyarázkodnom.

– Maga a tulajdonos?

– Igen.

– Elmegyek, miután megittam egy csésze kávé – válaszolta Reacher.

– Most menjen el.

– Cukor nélkül, feketén.

– Nem akarok zúrt.

– Azzal már elkésett. Ha kapok egy csésze kávé, kísétálok innen.

Ha nem, ezek az emberek megpróbálnak majd kidobni, maga pedig

a nap hátralévő részét azzal tölti, hogy feltakarítja a vért a padlóról, a holnapi napot meg azzal, hogy új székeket és asztalokat vásárol.

A kötényes nem szólt egy szót sem.

– Cukor nélkül, feketén – ismételte meg Reacher.

A kötényes egy hosszú pillanatig nyugodtan állt, majd elindult a konyha felé. Egy perccel később a pincérnő kijött a konyhából egy kávéscsészével, amit egy csészealjra egyensúlyozott. Keresztülvitte a termen, és olyan durván tette le Reacher elé, hogy a csésze tartalmának egy részét a csészealjba lötytyintse.

– Tessék – mondta a pincérnő.

Reacher felemelte a csészt, és letörölte az alját az ingujjával. Majd letette az asztalra, és a csészealjra kiömlött kávé is beleöntötte. Visszatette a csészt a kistányérra, és maga elé igazította. Aztán megint felemelte, és belekortyolt az italba.

Nem rossz, gondolta. Egy kicsit gyenge, kissé túlfőzött, de tulajdonképpen tisztességes, kereskedelmi árucikk. Jobb, mint a legtöbb étkezdében, rosszabb, mint az étteremláncokban. Éppen a skála közepén. A csésze valami porcelán rettenet volt, úgy egy milliméter vastag széllel. Túl gyorsan lehűtötte az italt. Túl széles, túl lapos és túl súlyos. Reacher nem rajongott a finom porcelánért, de azt gondolta, hogy az edénynek szolgálnia kell a tartalmát.

A négy fickó még mindig körülötte csoportosult. Most ketten ültek, ketten álltak. Reacher tudomást sem vett róluk, először lassan ivott, aztán ahogy a kávé hűlt, egyre gyorsabban. Miután felhajtotta az utolsó korty kávé, a csészt visszatette a tányérkára. Eltolta magától, lassan, óvatosan, amíg a csésze pontosan az asztal közepére nem került. Aztán hirtelen megmozdította a bal karját, és a zsebéhez nyúlt. A két fickó felugrott. Reacher elővett egy egydolláros bankjegyet, kisímitotta, és a csészealj alá tette.

– Akkor indulhatunk – mondta.

A fickó, aki az asztalfőn állt, ellépett az útból. Reacher hátracsúszta a székét, és felállt. Tizenegy vendég nézte őt. Gondosan betolta a székét, megkerülte az asztalt, és az ajtó felé indult. Érezte, hogy a négy férfi követi. Hallotta a csizmájuk koppanását a csempén. Egyes sorba rendeződve kacskaringóztak az asztalok között, ahogy a táblát és a fogadópultot maguk mögött hagyták. A teremben csend honolt.

Reacher kinyitotta az ajtót, és kilépett az utcára. A levegő hűvös

volt, de a nap sütött. A járda tizenháromszor tizenhárom centiméteres, négyzet alakú betonlapokból készült. A négyzeteket két és fél centi széles dilatációs hézagok választották el egymástól. A hézagokat fekete anyag töltötte ki.

Reacher balra fordult, és miután négylépésnyire eltávolodott a parkoló pickuptól, megállt, és megfordult, hogy a délutáni nap a háta mögül süssön. A négy fickó félkörben állt előtte. A nap a szemükbe tűzött. Az, amelyek az étteremben az asztalfőn állt, megszólalt:

- Most pedig ki innen!
- Már kint vagyok – mondta Reacher.
- Ki a városból!

Reacher nem válaszolt.

- Forduljon balra, a Main Street onnan négy sarokra lesz, egyenesen – szólalt meg a férfi. – Ha odaért, forduljon jobbra, keletnek vagy balra, nyugatnak! Mindegy, merre, csak menjen!

- Mindig ezt csinálják?
- Mit?
- Mindenkit elkergetnek.
- Arra mérget vehet.
- Megmondaná, miért?
- Azt magának nem kell tudnia.
- Idevetődtem – mondta Reacher.
- És?
- És maradok.

A szélen álló férfi a könyöke fölé tűrte az ingujját. Törött orr, foghíjas íny. Reacher a fickó csuklójára pillantott. Az ember csuklójának a szélessége alapján nagy biztonsággal meg lehet saccolni az illető nyers erejét. A fickó csuklója keskenyebb volt, mint egy ötször tíz centiméteres léc.

- Nem a megfelelő emberrel kötekednek – szólalt meg Reacher.
- Azt gondolja? – kérdezte a hangadó fickó.

Reacher bólintott.

- Én szóltam. Régen tettem egy ígéretet anyámnak. Azt mondta, mindig adjak egy esélyt az embereknek, hogy leléphessenek.

- Maga ilyen anyuci kedvence?
- Szerette a tiszta játékot.
- Mi négyen vagyunk. Maga egyedül.

Reacher a teste mellett lazán, kissé behajlítva lógatta a kezét. Kis terpeszben, stabilan állt. Érezte a kemény betont a cipője talpán át. Érdes volt. Tíz évvel korábban egy durva söprűvel söpörték le, mielőtt megkötött volna. A bal keze ujjait behajlította. Nagyon lassan felemelte a kezét, egészen vállmagasságig, tenyérrel felfelé. A négy fickó bámulta. Abból, ahogy az ujjait tartotta, azt gondolhatták, van a kezében valami. *De vajon mi?* Hirtelen kinyitotta az ujjait. *Semmi.* Ugyanabban a pillanatban, robbanásszerűen előrelendítette a jobb öklét, és egy hatalmas ütést mért a legelöl álló fickó állkapcsára. A férfinak, aki a törött orra miatt amúgy is a száján vette a levegőt, a súlyos ütés ereje összeroppantotta az állkapcsát. A levegőbe emelkedett, majd teljes hosszában hanyatt vágódott a járdán. Mint egy marionettbábu, aminek elvágták a zsinórait. Már a levegőben elveszítette az eszméletét.

– Most már csak hárman vannak – mondta Reacher. – Én meg egyedül.

Nem voltak teljesen amatőrök. Elég jól és viszonylag gyorsan reagáltak. Hátraugrottak, egymástól kicsit távolabb, széles félkör alakzatot vettek fel, az öklüket készenlétbe helyezve összehúzták magukat.

– Még mindig elmehetnek – mondta Reacher.

– Nem fogunk – felelte a szövívő fickó.

– Nem elég jók.

– Szerencséje volt.

– Csak a balekok kapnak ilyen iskolás pofont.

– Másodszor nem fog előfordulni.

Reacher nem szólt egy szót sem.

– Takarodjon a városból! Hármunkat nem kap el egyedül.

– Próbáljuk ki!

– Nem lehet. Most nem.

Reacher bólintott.

– Igazuk van. Lehet, hogy valamelyikük elég ideig talpon marad, hogy elkapjon.

– Arra számíthat.

– A kérdés, amit fel kellene tenniük, hogy melyikük lesz az. Ezt most nem tudhatják előre. Egyikük fogja a másik hármát kórházba szállítani úgy hat hónapra. Tényleg kockáztatnák ezt? Annyira akarják, hogy elmenjek?

Senki sem szólt. Patthelyzet. Reacher fejben elpróbálta a követke-

ző lépéseit. Jobblábas rúgás a bal oldali fickó ágyékába, aztán fordulatból fejbe könyökölni a középben állót, majd lebukni az elkerülhetetlen félköríves lengő jobbos elöl, és hagyni, hogy végül a veséjébe könyököljön. Talán még egy kis tisztogatás utána, néhány rúgás, könyöklés. Nehezebb feladat lesz viszont a megfelelő erőt kiszámítani. Körültekintésre, önmérsékletre lesz szükség. Bölcs dolog a vonal jobb oldalán maradni, közelebb a súlyos testi sértéshez, mint az emberüléshez.

A csoportkép kimerevedett. Reacher lazán, felegyenesedve, a három másik ugrásra készen, egy kiterülve, arccal lefelé a földön. Lélegzett, de vérzett, és nem mozdult. A távolban a három fickó mögött a járdákon Reacher embereket látott, akik a mindennapi dolgukat végezték. Kocsik és teherautók közlekedtek az utakon, megálltak a kereszteződésekben, majd továbbhajtottak.

Aztán meglátott egy autót, amelyik egyenesen áthajtott a kereszteződésen, és feléjük tartott. Egy arany-fehér Crown Victoria volt, fekete gallytörő rácsot szereltek az elejére, szirénát a tetejére és antennákat a motorháztetőre. Az ajtón *D. R.* feliratos címer volt látható. *Despairi Rendőrség*. Sárgásbarna zubbonyos, keménykötésű rendőr ült a volán mögött.

– Odanézzenek! – mondta Reacher. – Megjött a lovasság.

De ő nem mozdult. A szemét a három fickón tartotta. A zsarú ottléte nem jelentett semmit. Egyelőre nem. A három fickó elég zúrósnek nézett ki, hogy a szóbeli figyelmeztetés ne legyen elég, és helyette tettlegesség vádjával állítsák elő őket. Figyelmeztetésből talán már kaptak annyit, hogy azt gondolják, eggyel több vagy kevesebb nem számít. Kisváros. Reacher tapasztalata szerint minden kisvárosnak megvolt a maga eszelős kemény magja.

A Crown Vic hirtelen fékezett az útszéli kis vízelvezetőn. Az ajtaja kicsapódott, a sofőr előhúzta a puskáját a két ülés közé helyezett tokból. Kimászott a kocsiból. Csőre töltötte a fegyvert, és keresztben tartotta a mellkasa előtt. Nagydarab fickó volt. Fehér, negyven körüli. Fekete haj, széles nyak. Sárgásbarna zubbony, barna nadrág, fekete cipő, a homlokán egy barázdá a hagyományos rendőrkalaptól, amely most valószínűleg az anyósülésen hevert. A három fickó mögött állt, és körülnézett. Felmérte a helyzetet. *Ehhez nem kell atomfizikusnak lenni*, gondolta Reacher. *Három fickó közrefog egy negyediket. Nyilván nem az időjárásról csevegünk.*

– Lépjenek hátra! – szólalt meg a rendőr. Mély hangja határozottan csengett. A három fickó hátralépett. Helyet cseréltek. Most a rendőr állt előttük. A rendőr felemelte a fegyverét. Egyenesen Reacher mellének szegezte.

– Le van tartóztatva.